IIde JAARGANG — CURACAO DEN 1n DECEMBER 1894 — No. 570

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

De Staatsgodsdienst in Engeland

———o———

De overgang van vele hooggeplaatste engelsche protestanten; de beweging, die er onder de anglicanen ontstaan is, sinds het verschijnen van 's Pausen laatste Encycliek tot vereeniging der afgedwaalde kerken, nopen ons, onzen Lezers een kort overzicht te geven van den Staatsgodsdienst, of het protestantisme in Engeland.

Wie het engelsch protestantisme zou beoordeelen volgens de begrippen en bevindingen welke de Nederlanders omtrent het protestantisme in hun eigen vaderland hebben opgedaan, zou zich in zijne beoordeeling deerlijk vergissen. Eene niet meer dan oppervlakkige bekendheid met den toestand van het protestantisme in Engeland toont dat bij de engelsche Protestanten het geloof niet zoover is zoek geraakt, als dit wel in andere landen bij hunne geloofsgenooten, vooral in de toonaangevende klasse het geval is. Elders, bij name in Duitschland — en waarom in onze kolonie ook niet?—kon Strauss de vraag: zijn wij nog christenen? met recht opwerpen en ontkennen. In Engeland heeft de „vooruitgang" het nog zooverre niet weten te brengen. Wel begint het rationalisme of naturalisme, met anderen naam modernisme geheeten, er den christelijken grond hier en daar meer en meer te ondermijnen en zal volgens het oordeel van sommigen, die Engelands toestand goed kennen, het opkomend geslacht, wordt de stroom niet gekeerd, met de ongeloovige richting meegaan.

Voor het oogenblik echter is de engelsche natie nog een christelijke natie, ook in hare uitwendige levensuitingen en wil zij dit blijven. Wie eenigen tijd in Engeland verblijft en met engelsche Protestanten verkeert, doet al spoedig de ervaring op, dat zij in het stuk van godsdienst niet onverschillig zijn, dat zij aan de godheid van Christus gelooven en den Bijbel als Gods Woord hoog in eere houden.

De Zondagviering is voorbeeldig in Engeland. Bijna iedereen gaat ter kerke; winkels en magazijnen, schouwburgen, cafe's chantants, tapperijen enz. zijn gesloten, de posterij houdt rustdag, de spoortreinen loopen in geringer getal en op sommige lijnen in het geheel niet. Dit alles geschiedt niet bloot krachtens de Zondagswet en ten gevolge van politiemaatregelen, maar meestal uit eigen beweging en verkiezing, uit een gevoel van godsdienstigheid en vroomheid. Veel zeker is in die engelsche godsdienstigheid en vroomheid te verklaren uit gewoonte en traditie, waar een Engelschman niet spoedig en niet graag van afwijkt, maar veel moet ook toegeschreven aan een werkelijk goeden wil die den dag des Heeren zoekt te heiligen, aan eene vaste en diepe overtuiging die in haar godsdienstige gezindte of kerkgenootschap de waarheid meent te bezitten.

Het engelsch protestantisme bestaat uit verschillende schakeeringen en groepen.

De eerste, de voornaamste, de hoofdgroep is de Staatskerk, de Established Church. In de engelsche Staatskerk treft men die richtingen aan die elk haar bijzonderen naam draagt nl. van Hooge, Lage en Breede Kerk of High Church, Low Church en Broad Church; zij vormen in de Staatskerk geen afzonderlijke kerken of verschillende godsdienstige genootschappen doch vertegenwoordigen slechts godsdienstige strevingen en richtingen, op de wijze als de orthodoxen en de modernen in de Nederlandsch Hervormde Kerk. Zij leven alleen wat rustiger onder elkaâr; van scheiden en uitstooten is in Engeland geen spraak.

De High Church is in het kerkelijk leven wat de rechterzijde in de politiek is. Zij vertegenwoordigt het conservatieve, zelfs het reactionaire element: het conservatieve in zooverre zij streng vasthoudt aan de organisatie en gansch het organisme der engelsche kerk en, ingevolge de engelsch-protestantsche traditie van het No Popery, het pausdom vloekt, het reactionaire in zooverre zij, door een uiterst gelukkige tegenspraak met zich zelve, terugkeert tot katholieke instellingen en gebruiken. De ritualisten vormen onder hen de uiterste rechterzijde: zij noemen de Kerk van Rome eene zusterkerk; zij nemen bijna alle leerstukken der Kerk van Rome aan, tot zelfs de vereering der heiligen en het primaatschap des Pausen in sommige punten. Anderen, van hun standpunt al wederom gelukkig zeer inconsequent, hebben vrede met de pauselijke onfeilbaarheid, zij houden er hunne mannen- en vrouwenkloosters op na en hunne vermeende priesters, die den romeinschen collare dragen, en zij zijn nooit gelukkiger dan wanneer men hen als katholieken behandelt, want zij verbeelden zich het wezenlijk te zijn.

Hoe zij tot die opvatting komen? Zij beweren dat de bisschoppen der engelsche Staatskerk door eene onafgebroken opvolging met de apostelen verbonden zijn, dat de engelsche kerk een deel is van de éene, heilige, katholieke en apostolische Kerk. Hier waren zeker vele vragen te plaatsen. Vooreerst, gesteld, de engelsche bisschoppen waren eens werkelijk bisschoppen, dat zij niet zijn: wat dan aan te vangen met de scheuring en scheiding der zestiende eeuw? Is die afval der bisschoppen van het middelpunt te Rome als geoorloofd te beschouwen? Stappen zij over dien afval maar doodeenvoudig heen? Even zoovele vragen die eerst dienden beantwoord, maar de aanhangers der High Church blijven u daarop het antwoord schuldig, ofschoon menigeen u oprecht bekennen zal dat de scheuring en scheiding van Rome in de zestiende eeuw de jammervolste gebeurtenis is in de engelsche geschiedenis.

Toch blijft voor hen de engelsche Staatskerk de eenig rechtens bestaande kerk in Engeland en zijn hare bisschoppen de alleen ware engelsch-katholieke bisschoppen. Tot hun leedwezen willen zij wel toegeven dat bijna alle bisschoppen in ketterij nl. in calvinistische dwalingen vervallen zijn, maar trots dat alles is de Staatskerk van Engeland voor hen de eenig ware katholieke kerk.

Dit valsche standpunt van het Anglicanisme tegenover de Kerk — wij hebben dit in de laatste dagen duidelijker kunnen opmerken — was op den duur niet houdbaar voor de ritualisten, op wier gemoederen de bewijzen door de traditie ten gunste van de eenheid der Kerk en van 's Pausen gezag hun invloed niet misten; honderden en honderden die tot het inzicht kwamen, dat de engelsche Staatskerk de ware kerk niet kon zijn, verlieten haar en keerden tot de moederkerk, de Kerk van Rome, de éene, heilige, katholieke en apostolische Kerk terug. Volgens het getuigenis van Mgr. Capel, rector der Londensche katholieke universiteit, in zijn: *Antwoord aan Gladstone*, telt de geestelijkheid van Londen alleen onder hare leden veertig bekeerde Anglikanen, waaronder er zijn die de hoogste bedieningen in de katholieke Kerk bekleeden.

[*Wordt vervolgd*].

———o———

FEUILLETON

Promesa di un Rei

(*Continuación*)

———o———

—"Lo bini algún hende, amante di arte, bin mirá e imagen, i si él ta gustá nan—i lo él mester gustá nan, ¿pakiko no?—nan lo coempréle; pasobra nan sabi mucho bon, koe nos no t'aki riba na Montmâtre ta pintá pa gusto noemá."

"¿I kende lo bini?"

—"E bon comtesse Dubois-Ramon naturalmente, i su roemán Sophie, superiora general di congregación di *Sacré Coeur*."

—"¡*Sacré Coeur*! Esai ta famoso."

—"Justamente p'esai él ta interesá den e imagen, i si ta cos él ta na su gusto—¡di lo que mi no ta dudá, pasobra ta un cos nobo i original—anto negocio lo ta unbê cerrá."

—"En verdad, esai ta un disposición particular, hende lo bisá koe alji bao tin algo."

—"Sigur; pasobra esai no por ta atribuí na simple casualidad. Por cierto no, pasobra Corazón di Jesús tin manoe aden. "*Lo mi derramá abundancia di mi bendición riba toer nan empresa.*" ¿E promesa alji ta verdad si ó nó? ¿El ta ser cnmplí, si ó nó? ¿Bo ta comprendéle awor por fin?"

—"Si, realmente mi ta coeminsá comprendéle, mi ta coeminsá mirá manera un luz dudosa, débil."

—"Bien pronto lo bo miréle den toer su briljo."

—"Asina mi ta sperá, i awor mi ta keré bo toer cos. Dios gracias, koe Cieloe a doená mi bo pa compañera ¿sino kiko lo a birá di mi?"

—"¿I di mi sin bo? si bo ta satisfecho di mi, mi ta contenta. Nos a yuda otro sobreljevá toer sinsabor i amargura; awor dianan di prosperidad ta acercando, i cada paso riba camina di nos vida futura, lo produci rósanan di dulce satisfacción, di dicha íntima.

———o———

Siguiente dianan ta bai pasando na haci toer clase di preparativo. Moritz, ainda unbê más, ta someté su cuadro na un última critica severa, oenda koe él observá ainda un defecto ó falta, su pincel maestro ta corrigiële, i Lena ta ocupá na coemprá toer cos di nan necesidad. Panja di poersi no ta di heroe i e hermoso dianan di verano ta exigi otro toilette di lo que e invierno bien poco gracioso ta requiri. El ta encargá coe esai, pasobra, como verdadero artista, Moritz ta inquietá su mes bien poco di su bistí, p'éle ta indiferente ki panja él tin na curpa, den tempoe di calor lo no a importéle nada di sali, coe su japón di droemi adén, camna riba boulevardnan. Su esposa más práctica ta pensá di otro modi. El ta coemprá panja pa camisa koe él mes ta cosé i él ta hibá su esposo na un pakoes di panja hecho riba Boulevard di St. Michel. Alji él ta escogé un bisti simple, sólido i na gusto i un sombré *á la Rubens*; p'él mes, Moritz no ta exigi gran cos, ma si, él ta pará riba koe su esposa comprá na *Magasins du Bon Marché cerca madame Boncicaut* un elegante traje, pasobra verano próximo él kier pa nan dos bai *Versailles*. E señora bien merecé e atención alji, i su siguiente dia domingo, ora nan dos a sali pa bai doena un paseo chiquito, nan tabata cos di mirá. Hasta e concierge corpulenta ta manifestá su admiración, pasobra mirando Lena, él ta coeminsá contá e antiguo cantica di calja: "*Il n'y a qu'un Argenteuil*" (No tin más koe un Argenteuil). E portera tabata recordá tem di su tempoe.

Día luna maïnta Moritz ta trobe riba Boulevards—ma él no ta bebé absinth más — ya él no tin mester dje maldito medio aljí pa haciële loebidá vicistiudnan, él tin den su corazón e fuente di consuelo. El ta coempra un bonita lesji pa su imagen.

Día razón nan ta bolbé haci un paseo. Lena ta regresá coe hopi bouquet grandi di flor di más escogida.

—"¿Ta idea di bai pintá atrobé bo tin?" Moritz ta puntréle.

—"Nó, e flornan aki tin otro destino," él ta respondéle coe un tono significativo.

Promer nan ganá cas, e señora ta drentá un tienda, coemprá un paki di vela esparmaceti.

—"¿Ta pa haci kiko koe e vélanan alji?" e artista ta puntréle admirá. "¡Lo no ta hotel bo tin idea di bai tené!"

—"Nó, solamente un iluminación chiquita."

—"¿Pakiko?"

—"Aworó lo bo mirá."

Jegando arriba den nan boardilja, e señora ta habri su serviljeta grandi di más bonita, blancoe manera lechi, riba mesa.

—"Atá, poné bo imagen aki riba awor."

—"¡Anhán! awor mi ta comprendé, bo no ta loebida nada, tú corazoncito di oro."

E imagen ta ser colocá di tal manera, koe toer luz di solo ta caï lo más ventajósamente posible riba dj'éle. E ora alji Lena ta surti su flornan koe él a trecé, él ta trahá di nan cuatro bouquet hermosísimo, poné nan delante dje imagen i e espácionan habrí él ta yená nan coe vela.

—"¡Ke tal! ¿Com él ta keda?"

—"Famoso, bonita, inmejorable. Bo idéanan ta ingeniosa."

—"Asina nos lo celebrá mayan e fiesta di Sagrado Corazón, esai lo doená nos bendición."

—"Si, asina mi ta sperá."

—"Bo no ta bam misa també mayán riba Montmâtre?"

Veiligheids-maatregelen te Londen

De heer Jack T. Grein schrijft in een tweetal correspondentien uit Londen het volgende over de wijze, waarop men aldaar de veiligheid op straat weet te verzekeren:

Nu er ten uwent weer veel klachten gehoord worden omtrent de baldadigheid der straatjeugd en het gemis aan ontzag voor de politie, is het oogenblik misschien niet kwalijk gekozen om eens te onderzoeken, hoe de politie in Londen werkt en hoe de rechtspleging alhier wordt uitgeoefend. Vreemdelingen, die hierheen komen, spreken steeds hunne bewondering uit over de buitengemeene orde der Londensche straten gedurende den dag, en de volslagen veiligheid in de voorsteden des nachts. Immers er zijn kwartieren hier, waar men der avonds eenige mijlen te voet kan afleggen zonder een politieagent tegen te komen, en toch is inbraak te Londen, wanneer men het enorme grondgebied in aanmerking neemt, betrekkelijk eene zeldzaamheid.

Niet altoos is Londen zoo veilig geweest: in het jaar 1867 waren de zoogenaamde „grootters, booswichten, die voorbijgangers naar de keel grepen en hen beroofden, de schrik van Nottinhhillgate en omstreken. De politie bleek machteloos tegenover het zich ras verspreidende kwaad; gewone gevangenisstraf scheen niet meer te helpen, tuchthuisstraf schrikte ook niet af; en men was radeloos, toen een magistraat van politie op het vernuftige idee kwam eene wet voor te stellen, waarbij straatroovers konden veroordeeld worden tot tuchthuistraf, en als toegift, tot ca. 30 slagen met de „cat of nine tails", de bekende korte zweep, met 9 dunne touwtjes, die alle van verschillende knoopjes zijn voorzien. Het parlement nam de wet aan, en binnen drie maanden was van garotters geen spoor meer te ontdekken. De wet is sedert in kracht gebleven en heeft eenige uitbeiding ondergaan; tegenwoordig heeft een rechter der assises de macht om straatroof, schending der eerbaarheid, en voornamelijk vergrijpen tegen kleine kinderen, met de „cat" te bestraffen. De meest gevreesde rechter, de jonge Sir James Forest Fulton, die pas onlangs van de Balie naar den rechterzetel verhuisde, heeft kort geleden aan die wet eene uitlegging gegeven ten gevolge waarvan waarschijnlijk de genoemde misdaden nog sterker zullen verminderen dan tot dusver. Een man werd opgebracht wegens eene ergerlijke mishandeling van een meisje van 6 of 7 jaren. De kerel kreeg, als ik mij wel herinner, drie jaar tuchthuis en 30 met de „cat", Toen hij dat hoorde werd hij bleek als een doek, maar Sir James had nog niet gedaan. „Ik heb", zeide hij, „het recht heb om u die slagen te laten geven, wanneer mij zulks goeddunkt, en ik veroordeel u derhalve 15 slagen bij uw aankomst in het tuchthuis te ontvangen en 15 slagen op zulk een tijdstip vóór uw ontslag als de geneesheer u daarvoor in goeden staat zal achten." Er ging een rilling door het hof en men kon er verzekerd van zijn, dat Bill Sykes en Jack Sheppard goede nota genomen hebben van deze nieuwste richting in de toepassing der „cat of nine tails."

Ik moet hier een klein intermezzo inlasschen, dat voor de lezers niet oninteressant zal zijn. Juist dezer dagen las ik in een weekblad een interview met een ouden zondaar, die 25 slagen met de „cat" ontvangen had en zijne gewaarwordingen aan den rapporteur vertelde. Ik kan het geheele artikel niet citeeren, maar ik wil er de merkwaardigste brokstukjes uit aanhalen.

De „cat" wordt niet terstond na de veroordeeling toegediend. De man wordt eerst door den gevangenisdokter onderzocht; hij wordt gewogen; als hij te mager is dan wordt hij gevoed. Soms duurt het wel vier weken, voordat de man is, wat de Engelschen zoo kort en krachtig noemen „fit" (geschikt), en dan ontvangt hij de aankondiging, dat morgen-ochtend om 9 uur de „bashing"— zoo heet de lijfstraf in de dieventaal— zal worden toegediend. Over de sensaties van den man gedurende dien nacht behoef ik wel niet uit te weiden.

Het straftoestel is zeer eenvoudig; in den muur van het lokaal, waar de straf voltrokken wordt, zijn twee groote ijzeren ringen; daar worden de handen doorgestokken en vastgemaakt. De rug is ontbloot en de beenen steken in een katje, dat ik het best vergelijken kan bij een preekstoel in miniatuur. De man kan zich absoluut niet verroeren, en de bewegingen die hij misschien zou kunnen maken, zouden de straf eerder verscherpen dan verminderen. Als hij gebonden is, geeft de wachter hem een slok water, en danzegt de hoofdcipier „go", en hij ontvangt den eersten slag van den wachter, die aan de rechterzijde staat, de tweede komt van de linkerzijde, en zoo volgen alle dertig vlug en stevig op elkaar, tenzij de gevangene gedurende de voltrekking bewusteloos wordt, of de dokter, die voordurend de pols van den patiënt controleert, verklaart dat verdere tuchtiging schadelijk zou kunnen zijn. Ik wil nu even verhalen hoe die man de pijn beschrijft. „Ik kreeg mijn eersten slag; het is niet alsof men met 20 zweepen tegelijk had geslagen, en het brandt en het doet zeer, maar voordat men die pijn goed begrepen heeft, is de tweede slag daar, en dat is erger. De derde maakte op mij den indruk alsof er brokken vleesch uit mijn rug gescheurd werden, de vierde dito. Ik herinnerde mij den zesden slag; ik gilde het uit van de pijn, maar ik beet op mijn tong en mijn mond was vol van bloed. Ik kon voelen hoe het bloed langs mijn rug liep, en toen begon de „cat" weer op dezelfde plaats te slaan, zooals ze van te voren gedaan had, en ik dacht dat gloeiende ijzeren draden door mijn vel werden gehaald. Toen was er een rustpoos, en ik dacht dat het gedaan was, maar ik kreeg er weer een, en het werd nog erger, en de volgende slagen deden zich voelen, alsof de touwen zich door mijn bloederig vleesch sleurden en het vel meenamen. Ik kon het niet meer uithouden; ik hoorde de dokter zeggen: „achttien", en toen viel ik flauw en gooiden zij water over mijnlijf. Toen ik bijkwam, zat ik op een stoeltje; de dokter hield mijn hand en voelde mijn pols. De wachter die mij de slagen had toegediend waschtte in een emmer het bloed van de zweep af. Kort daarna werd ik, ditmaal alleen met mijn handen, weer aan den muur vastgemaakt, en ze wreven zout en water in mijne wonden. Dat kon ik niet uithouden, en ik verzocht ze me maar liever dadelijk dood te maken, en niet te martelen. Toen mocht ik mijn hemd weer aandoen en werd naar mijn cel teruggebracht, maar weken lang kon ik niet op mijn rug liggen. Om mijn wonden te heelen ontving ik niets dan een beetje zoete olie. opdat het hemd zich niet aan de zeere plaatsen zou vasthechten. De litteekens van de slagen zijn nu nog op mijn rug te zien, en ik zal ze wel mee in het graf nemen; men verliest ze nooit, en wie den rug van een gegeeselde ziet, weet terstond wat er aan de hand geweest is. Het zijn lange dunne draden, die nooit hooger gaan dan de schouders, en nooit lager dan de lendenen.

Hiermede was het verhaal van den ex-tuchthuisboef geëindigd, en hij voegde er verder niets aan toe, maar men kan tusschen de regels lezen, dat hij er wel voor zal oppassen om andermaal in kennis te komen met dit meest gevreesde strafmiddel der moderne rechtspleging.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

De Curaçaosche pers heeft een treffend verlies geleden. Een korte ziekte is gevolgd door den dood van den Heer Jesurun Penso, een der meest gewaardeerde redacteurs onzer verschijnende bladen alhier.

Het karakter zijner richting bewarend had hij een open oog voor wat zich om hem heen bewoog; vriendelijk voor ieder vermeed hij immer in zijn schrijven iemand van welke richting ook te strote.

Jammer dat dit leven zoo vroeg heenging!

Onze kleine maatschappij, die aan mannen van beteekenis zoo weinig rijk is, brenge zijn nagedachtenis eere!

Per kabelgram ontving — naar wij vernemen — de Heer J. Ellis het bericht dat zijn oudste zoon, de Heer Jacques Ellis met gunstig gevolg het examen voor Arts heeft afgelegd.

Wij wenschen de geachte familie geluk met dit succes en nemen innig deel in hun verwachting, na een zóó lang afzijn, op een spoedig wederzien.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

John M. Nahr, S. E. L. Maduro & Sons, Maria Josefa de Feacou, John Lingstuijl, Justina Maduro, José Cras, Ilebj A. Urda, Eugéne Senior, Ana E. de Castro, Jisae de Castro, Thedualdo Ance, Maria Daflar.

BUITENLAND

Rome.—Op het gerucht dat de Paus een vergadering van de Oostersche Vereenigde Patriarchen te Rome had bijeengeroepen, ging ik—aldus de Romeinsche correspondent van de Londen Tablet, Mgr. Ignatius Benni, — de Syrische Patriarch van Antiochië bezoeken, die zijn verblijf hield in de casa Generalicía van de Dominikanen. Mgr. Benni zeide, dat de H. Vader hem voor eenigen tijd over die vergadering gesproken had, maar daar zijn bezoek reeds bereikt had, zou hij dien dag op audientie gaan daarop naar Frankrijk vertrekken, vanwaar hij bijtijds voor de vergadering zou terug zijn.

Zijne Hoogwaardigheid, die volmaakt met het Engelsch vertrouwd is, sprak met plezier over zijne reizen in Engeland waar hij een belangrijk werk, „De overlevering van de Syrische Kerk van Antiochië betreffende het Primaatschap en de prerogatieven van St. Petrus en diens opvolgers, de Roomsche Hoogepriesters." uitgaf. Na eene bescgrijving van de talrijke hem onderhoorige Christenen, zeide hij, dat de vrijheid en voorrechten welke zij genieten, exceptieneel en bijzonder ongeloofltjk waren. De Ottomannische wet verleende de grootste vrijheid aan de Christenen. Zij zijn ontheven van militairen dienst tegen betaling van zeven shillings 's jaars. Hunne belastingen zijn over het algemeen zeer matig. De Patriarchen hebben in het oog van den Staat een dubbele waardigheid, een geestelijke zoowel als een wereldlijke en worden dus beschouwd onder de hoogste waardigheid bekleeders van het Rijk. Zij correspondeeren rechtstreeks met de ministers, benoemen Bisschoppen en Aartsbisschoppen en verkrijgen het Beraat en Euequatur. De geheele geestelijkheid is vrij van belasting en genieten verschillendo voorrechten, zooals ontheffing van invoer-

---

—"Si esai ta agradá bo, lo mi bai."

Lena ta regocijá, él a obtené más di lo que él a sperá.

—"Ma lo ta ainda mucho mejor, si nos celebrá e fiesta, recibiendo Santa Comunión."

—"Ma p'esai nos mester confesá promer."

—"Naturalmente."

—"Esai no ta posible."

—"¿Pakiko no?"

—"Pasobra mi no ta comprendé basta francés pa confesa n'e lenga aljí."

—"Tin hopi confesor alemán també na París; den *Rue Lafayette* cerca *la Chapelle de St Joseph* bo tin e bon pater Dosenbach, un Jesuita alemán."

—"Esai ta mui probable, ma *Rue Lafayette* t'asina leeuw aki fô, i ken sabi si bo ta hayéle na cas. Mi no kier bai molestiële."

—"Si mi haljá alja riba den templo di *Sacré Cœur* un confesor koe ta papia alemán. ¿lo bo bai confesá?"

Moritz ta vacilá pa respondé; él sabi muchoe bon koe no t'asina imposible di haljá un, i di otro banda él no kier entristecé su esposa: su corazón adén ta bringá un batalja terrible; duranti seis simán gracia di cieloe a trahá den su alma, e fondo ta profúndamente removê, bien pronto lo él ta clá pa recibi e bon semilja. Por fin él ta cordá den dje mes: "lo él no haljá ningún i hariendo él dici: — „Den último tempoe bo a hibá tantoe cos á cabo, koe nada más no ta causá mi, admiración; si ta cos anto den templo di *Sacré Coeur* bo haljá bao dje paternan francés un koe ta papia alemán basta bon, bin bisá mi."

Awor Lena ta cantá victoria.

—"Ta bon, mi ta tené bo na bo palabra di honor."

Liger asina Lena ta tapa coe su velo, sali bai. Su corazón ta saltá di alegría. Lo que él a sperá semper coe tan grandi paciencia ta hopi luna caba, no ta muchoe leeuw más, pronto él por alcanzá su objeto, i lo él obtenéle, dj'esai él ta sigur. Te awor ainda ta cuestión di un triunfo chiquito, caba lo él recogé fruta di toer sacrificio koe él a haci, i e fruta ta dulce, e recompensa ta grandi; alma di un hende, e alma koe él ta stimá más koe toer cos riba mundoe.

I amor ta ingenioso.

Si Moritz por a sospecha lo que su enérgica esposa lo a haci, quizas lo él no a bisá si asina liger. Ma astucia di muger ta superior na ingenio di homber.

Jegando a bao na calja, Lena no ta cogé camina di Montmâtre, ma él ta gritá un cochero estacioná alji cerca, hincá un pieza di cinco franc den su manoe i biséle:—"*Rue Lafayette No 221, aller et retour. ¡Vite, s'il vous plaît*" (Calja Lafayette N°. 221, pa bai i bini. ¡ Liger, si bo ta hibá di gusto) I sin kitá su velo, Lena ta boelá drenta e cupé.

E verdugo di cabai a keda sorprendé na vista di tan grandi liberalidad, liberalidad, koe él no ta coestumá di experimentá den e vecindario aljí. Tarifa legal ta solamente *vingt sous*, (20 placa), i *cinquante sous* (50 placa) pa bai i bini— él a doenéle el doble. Ma bien pronto e cochero ta figuréle koe él a haljá solución dje enigma.

—"*Parbleu, c' est compris* (te deuveká, entendido)" él dici. "E joven señorita aristocrática a enamorá di cualquier dje joven pintornan aljá riba na Montmâtre —esai ta socedé más bê......ma esai no ta bai ni bini mi......mi ta pagá, i bon pagá també *¡ morbleu!*......awé nochi mi ta toemá un absinth di más cerca *mère Crichaut*....es ta bon lo él sintá... *allons.*"

I coe un zelo rara bê conocí den dj' éle, él ta zoetá e cabai, di modi koe e cuadrúpedo bieuw, poco coestumá na trato tan inhumano, ta saltá riba i boelá bahá na careda e espaciosa *Avenue St. Quentin*. Lena ta spanta pa su vida, e cupé ta kraak ni barcoe bieuw. Paso dje noble animal ta bai birando más poco poco, ora nan ta doblá e último boulevard; yegando línea cerca *Rondeau*, zelo dje verdugo bieuw ta bolbé despertá, coe forza él ta manejá su fuete, i den un galopi tremendo nan ta penetrá den e interminable Rue Lafayette.

—"*Número 221, Madame,*" e cochero ta gritá, ora e coche a stop pará, i oficiosamente él ta habri porta. "*Je vous, attendrai, Madame* (mi ta keda spera bo, madame.")

Liger Lena ta boelá e tres tred di stoepi dje cas simple, halá klok coe precipitación i puntrá pa pater Dosenbach.

—"Bo ta yegá justamente na tempoe," e frater ta respondéle, "si bo a bini un minuto mas laat, bo no a hayéle, ta sali él ta bai sali."

Apenas e frater ta caba di papiá, ó e pater mes ta presentá pa sali bai.

—"Bo ta deseá di papia coe mi, madame; mi ta na bo disposición pa un momento."

Den dos palabra asina, Lena ta doena e pater di conócé motivo di su visita. E sacerdote no conocéle; promer koe awor, Lena no a papia nunca coe n'éle sino den confesionario. E bon Jesuita ta alegréle sumamente dje ocasión favorable di ganá un alma pa Dios; ta su misión, su ocupación di más agradable, durante seis anja, di caminá buscá toer alemán bibá den París i di interesá den nan bienestar espiritual.

—"Ta cai net bon, justamente mi ta bai misa di Sagrado Corazón. Pa fiesta di maján hopi alemán bibá den e barrio alji, ta deseá di recibi Santa Comunión. Como bo ta biba den vecindad inmediata, esai ta masjá fácil pa bo. Bini coe bo esposo, lo mi entendé mi coe n'éle. Bo ta halja mi den sacristía, na man robés di entrada, be mes sabi."

(*El ta continuá.*)

rechten op goederen voor eigen gebruik, voor kerken, scholen, gasthuizen enz. Kerkelijk onroerend goed wordt aangeslagen tegen vier per mille. Het huwelijk, met al zij bijzaken behoort uitsluitend aan de bisschoppelijke en patriarchale rechtbanken, zonder eenig beroep op de civiele hoven en de Kerkelijke uitspraken worden uitgevoerd door de civiele overheden. Zoo een priester een misstap begaat, wordt hij met de gevangenis gestraft; het vonnis wordt uitgesproken en uitgevoerd door de Bisschoppen en in gevallen van groote misdaden wordt de burgerlijke wet niet uitgevoerd, voordat de Ordinarius den schuldige afgezet heeft.

Zijn laatste receptie bij den Sultan was zeer warm en enthousiastisch, zooals enkel van een oprecht Christen Vorst verwacht zou kunnen worden. Gewoonlijk worden de bisschoppen bij het aanvaarden van hunne zetels begeleid door een legercorps en de wapenen worden voor hen steeds door het geheele Rijk gepresenteerd. Bisschoppelijke of Aartsbisschoppelijke benoemingen worden dadelijk en zonder moeielijkheden geaccepteerd. „Gij ziet dus, zeide hij lachend, dat wij uw trap van beschaving nog niet bereikt hebben, zware belastingen en oneerbiedigheden jegens de geestelijken zijn niet aan de orde van den dag." Hij toonde mij ook het aardig document, waarbij de Sultan zijn benoeming erkend had, Het was op perkament, met den mahomedaanschen naam van God boven aan in drievoudigen vorm [symbool van de H. Drievuldigheidigheid ?] waarvan zij de echte beteekenis niet kennen, ofschoon het aan het hoofd van alle publieke stukken staat. Daaronder was de naam van den keizer in goud geschreven; en het document met gouden, roode en zwarte letters. Daar ik van de grieven gewaagde van zekere oostersche volken, verzekerde hij mij dat ze veroorzaakt werden door hun niet te verwezenlijken begeerte naar zelfbestuur, en drukte zijn leedwezen uit, dat de Europeanen zoo dikwijls over het Oosten handelde zonder genoegzame kennis, na weinige dagen verblijf aldaar terwijl het noodzakelijk was in een land te wonen om het te kennen. In antwoord op mijn vraag, wat er gehouden moest worden van het optimisme van sommigen en het pesimisme van anderen betreffende de weder-vereeniging der Kerken, stelde Hij, als gewoonlijk de waarheid in 't midden, beide uiteinden waren over overdreven. „Zeker is het, zeide hij, dat er in het Oosten de haat, waarmee weleer naar het Roomsch Pontificaat werd opgezien, opgehouden heeft te bestaan, terwijl de roemrijke persoon van Leo XIII op onze volken ingedrukt is als een gelukkig voorteeken en verkondiger van vrede."

— Z. H. de Paus heeft Mgr. Langènieux bij zich ontvangen en Woensdag zou de H. Vader de eerste conferentie der bisschoppen leiden, welke zich zal bezighouden met de beraming der middelen, waardoor de terugkeer der afgescheidene Kerken tot de katholieke éénheid zal worden bevorderd. De kardinalen Rampolla, Ledochowsky, Langénieux, Vincent, Vannutelli, Galimberti, twee patriarchen van den Syrischen en Melchitischen ritus en Mgr. Howick, gedelegeerde van den Maronitischen ritus, zullen er zitting nemen.

— De *Moniteur de Rome*, die steeds kracctig is opgetreden voor de rechten van den H. Stoel en als het officieus orgaan van het Vaticaan was te beschouwen, zal voorloopig niet meer verschijnen. De directeur van het blad, mgr. Boeglin, is Zondagnacht door twee agenten, van de geheime politie uit zijn bed opgelicht en den volgenden morgen over de grenzen gebracht „in het belang der openbare veiligheid," zooals het besluit tot uitzetting luidt. Een maand geleden was reeds dezelfde maatregel toegepast op een der medewerkers van het blad, den abbé Monthuis. Wegens de heftige polemieken van mgr. Boeglin was de *Moniteur* reeds herhaaldelijk in beslag genomen.

— Z. H. de Paus heeft de eerste bijeenkomst der Conferentie over de Oostersche kerken gepresideerd. Hij hield daarbij eene belangrijke rede over de Oostersche Kerk en de katholieke eenheid.

Italie.— Alle socialistische vereenigingen zijn krachtens de anarchistenwet ontbonden. Te Rome is deze maatregel toegepast op twee vereenigingen, waarvan de leiders terecht zullen staan wegens ophitsing tot klassenhaat.

— Uit Milaan wordt bericht dat te Imola een aantal als gevaarlijk bekende anarchisten zijn gevangen genomen. Bij het in hechtenis nemen vielen heftige tooneelen voor, veroorzaakt door de familiebetrekkingen der arrestanten.

Frankrijk.— De kamers kwamen Dinsdag weder bijeen en die der Afgevaardigden maakte al dadelijk een aanvang met de behandeling der gedurende hare afwezigheid ingekomen interpellatiën. De voorrang werd gegeven aan die van Pascal Grousset: over eene beweerde Orleanistische samenzwering. Hij beschuldigde de Regeering, dat zij als het ware de gevangene was der Rechterzijde en dat feitelijk de Paus de Fransche Republiek regeerde. Dat bleek o. a. uit het niet instellsn van gerechtelijke vervolgingen tegen leden der Rechterzijde, die betrokken waren geweest in de Boulangistische kuiperijen. Na een korte verdediging van den Minister-President besloot de Kamer, welke blijkbaar dat doelloos wroeten in het verleden verdroot, onder goedvinden der Regeering over te gaan tot de eenvoudige orde van den dag. Dit besluit werd genomen met 315 stemmen tegen 155 stemmen. Nog 7 andere interpellaties moeten behandeld worden.

— De begrootings-commissie heeft dezer dagen een langdurige bespreking gehouden met den minister van koloniën. De minister vraagt voor 1895 negen millioen francs. De regeering, zeide de heer Declassé; wil niet verder gaan met veroveren, maar onze bezittingen handhaven en ten goede hervormen. Intusschen blijven wij met gewapenden arm den vijand afwachten, die na eens onze krachten bemerkt te hebben, zich zeker niet voor een tweede maal aan een aanval wagen zal.

— De president der republiek bezocht dezer dagen het instituut-Pasteur, waar hij dr. Roux geluk wenschte met zijne gewichtige ontdekking, die der menschheid zulke groote diensten zal bewijzen, en hem het comandeurskruis van het Legioen van eer overhandigde. Pasteur betuigde zijn dank voor de hooge onderscheiding, zijn beroemden leerling ten deel gevallen. De grijsaard was zeer aangedaan.

Belgie.—Van welk gehalte sommige socialistische afgevaardigden zijn, blijkt uit een bericht in de Brusselsche *Patriote* dat de Belgische regeering weigert de socialistische leiders Defuisseaux en Brener, die te Bergen gekozen zijn, uit de gevangenis te ontslaan. De „Conservatieve Vereeniging," te Brussel was bijeen gekomen om den uitslag van de stemming te hooren. Nauwelijks is deze bekend of de vergadering zingt de „Brabaçonne" en roept „Leve de Koning." Men roept: de heer Nothomb! Deze neemt het woord en brengt hulde aan den Paus, wiens politiek de Belgen volgen. Hulde en eer aan Leo XIII! Hulde aan het Belgische volk! Wij hebben vertrouwen gehad in het algemeen stemrecht, die onze tegenstrevers vernietigd heeft. Hulde aan onze moedige medeburgers, die niet geschroomd hebben een gevaarlijken strijd te ondernemen. Hulde aan de katholieke drukpers! Hulde aan de katholieke jeugd, die in de toekomst onze sterkste vesting zal wezen. Wij hebben den grootsten strijd van ons tijdvak gestreden en wij hebben dien gewonnen. Het was de quaestie van *te zijn of niet te zijn* voor de katholieke samenleving. De dag van heden zal overal een ontzaglijken weerklank hebben. Wij zijn onoverwinbaar verklaard en wij redden de samenleving. Wij zullen voor het volk doen wat rechtvaardig is; wij doen voor het volk wat de liberalen altijd aan het volk geweigerd hebben te doen. Hulde aan het kleine Belgische volk! En nu, aan 't werk!.... Vooruit voor den godsdienst en de verdediging der katholieke belangen. Het heden en de toekomst zijn aan ons.'

Het blijkt, dat de Koning aan den minister-voorzitter en aan al de andere ministers het verlangen heeft uitgedrukt, ze allen als medewerkers te behouden. Men besprak ook de heropening der Kamers, en 't is waarschijnlijk dat er geene troonrede zal gehouden worden.

— De socialistische afgevaardigden hebben alvast eens laten hooren wat zij willen en van plan zijn te doen in de Kamer. Van der Velde, de socialist-millionair, heeft een correspondent van de *Temps* daarover ingelicht. In de eerste plaats moet een kieswet worden gemaakt voor de gemeenteraads-stemmingen; opdat de socialisten meester worden in de steden. Voor den Congo-Staat zullen zij alle subsidie weigeren, maar ze zullen een onderzoek vragen naar den waren toestand in die kolonie. Verder stemmen ze tegen de civiele lijst van den Koning en de apanage van den graaf van Vlaanderen. De gebroeders Defuisseaux en hun aanhangers zullen in de Kamer onmiddelijk propaganda maken voor de republiek, en zoolang de strijd een strijd van grondbeginselen blijft en niet op ander terrein wordt overgebracht, zullen alle socialisten meegaan. Verder zal worden gewerkt voor regeling van het werk, instelling van pensioenkassen, afkooping van mijnen, monopolie op den jenever, enz. enz.— Zij zijn dus nog al heel wat van plan. Op hen zal echter wel van toepassing worden het spreekwoord: „Qui trop embrasse, mal étreint!"

Duitschland. — De zittingen van den Rijksdag zullen den 22en November geopend worden in het nieuwe gebouw. Na afloop der eerste zitting zal de laatste steen van het gebouw in tegenwoordigheid van den Keizer, de leden van den Rijksdag en zoo mogelijk van eenige Duitsche vorsten gelegd worden.

— Volgens de *Frankf. Ztg.* zou de meerderheid in het ministerie zijn tegen verscherping der maatregelen tegen de socialisten. De conservatieve *Reichsbote* verklaart dat ook de heer Miquel tegenstander is van een overspannen optreden tegen de „Umsturz"-partijen.

— Men is in Berlijn bezig met het oprichten van eene kerk ter nagedachtenis van Keizer Wilhelm I. De gelden hiertoe benoodigd zijn bijeengebracht door eene inschrijving onder de protestanten van het geheele Rijk. De Loge in Pruissen heeft voor hare rekening genomen een groot geschilderd raam, dat behalve een godsdienstig tafereel, de insignes van de Loge zal te zien geven. De tijding hiervan heeft een groote opschudding teweeggebracht onder de protestantsche bedienaren van het Woord. Zij hebben aan de *Kreuzzeitung* geschreven, dat zij hunne inschrijvingen en die hunner parochianen intrekken, wanneer dit raam voor den nieuwen tempel wordt aangenomen. Want—zeggen zij en met recht—de insignes van de vrijmetselarij zijn eene beleediging aan het Evangelie en het christelijke geloof. Het laatste woord in deze kwestie is natuurlijk aan den Keicer, en deze zou, in tegenstelling der tradities van de Hohenzollern, niet tot de duistere secte behooren.

Engeland. — De werkstaking onder de Schotsche mijnwerkers kan thans als geheel geëindigd beschouwd worden. De mijnwerkers in Fife Clackmannan hielden het 't langst uit, maar ook zij hebben eindelijk voor de noodzakelijkheid moeten zwichten, misschien iets vroeger dan anders het geval zou geweest zijn, wegens eene kennisgeving van de mijneigenaars dat ze uit hunne woningen zouden gezet worden, als ze niet weder gingen werken. Aldus eindigt een tamelijk onberaden ondernomen werkstaking, die 17 weken geduurd heeft en niet alleen de verwachte voordeelen niet heeft opgeleverd, maar de mijnwerkers zeer heeft achteruit gezet. Door het niet leveren van steenkolen immers zijn vele takken van nijverheid in Schotland tijdelijk of voor goed verloopen of naar elders verplaatst. Het gevolg is, dat er, nu alle mijnwerkers den strijd hebben opgegeven, meer aanbood dan vraag voor werkkrachten is. Het is voor vele werklieden een dure les: dat werkstakingen een verouderd wapen zijn, dat den werkman zelf op de lange baan meer kwaad dan goed aanbrengt en dat in onzen tijd niet meer past. Overal begint men dit in Engeland meer in te zien, vooral ook onder de leiders der altijd wegens hunnen practischen zin bekende werklieden in het noordelijkste gedeelte van Engeland, die zich steeds meer gaan toeleggen op het vormen van Verzoenings-Raden, tot bijlegging van geschillen tusschen werklieden en patroons.

Spanje. — Te Tarragona is een katholiek congres gehouden, waaraan vier aartbisschoppen, 22 bisschoppen en omstreeks 6000 lagere geestelijken en leeken, benevens de pauselijke nuntius, hebben deelgenomen. De regeering heeft aan de overheid verboden deel te nemen aan de processiën en feesten, die ten besluite van het congres zouden volgen, en aan den Italiaanschen gezant haar leedwezen te kennen gegeven over de manifestatiën op het congres, waarbij wenschen werden kenbaar gemaakt tot het herstel van de wereldlijke macht des Pausen. Deze daad van zwakheid der regeering is oorzaak geweest van de geruchten, welke verspreid werden over het lid zijn den vrijmetselarij van de koningin en den jeugdigen koning. De *Osservatore Romano* weerspreekt die geruchten beslist, doch merkt op dat de betoonde zwakheid der regeering geen verontschuldiging verdient.

— Maarschalk Martinez Campos is door de koningin-regentes benoemd tot gouverneur van Cuba. Het is echter nog onzeker of de bejaarde generaal dezen gewichtigen post zal aanvaarden.

Portugal.— Blijft alle vreemde hulpt tot ontzet van Lorenzo Marques afwijzen. Van den Minister van Buitenlandsche Zaken is het trotsche woord: „Portugeesch gebied mag slechts door Portugeesche soldaten worden verdedigd." Nu, als het kan is het zeker 't fraaiste en het beste. Zelf rept men inmiddels inderdaad ijverig de handen en schepen met versterkingen gaan met spoed derwaats. Als ze maar niet te laat komen! Volgens de bladen heeft de Regeering aan de Cortes voorgesteld haar te machtigen tot het aangaan eener leening van 12,000 „conti de reis," voor den aankoop van oorlogsschepen. Ee leening zal worden gewaarborgd door de opbrengst der tolkantoren te St. Thomas, Angola eu Mozambique.— Uit Kaapstad vertrekt heden de Britsche kruiser „Philomel" naar de Delagoa-baai. De kanonneerboot „Magpie" zal spoedig volgen.

Rusland. — Om der curiositeitswille laten we hier eene correspondentie volgen, die een dagblad van Milaan, *Il secolo*, onder het opschrift „Lo czar avvelenato" (de Czaar vergiftigd) uit Petersburg ontvangt. „Een verschrikkelijk nieuwtje gaat hier rond. De Czaar zou aan geen ingewands-of nierziekte lijden, zooals het officieel bulletin luidt. De Czaar is vergiftigd. Daaromtrent blijft geen twijfel over. De verschijnselen bij den zieke waar te nemen, verraden het gif. Bovendien Sakharine, de beroemde medicus uit Moscou, heeft in des keizers bloed sporen van een gif gevonden, dat stellig dooden moet. Er moet zelfs een tooneel zijn voorgevallen, dat verschrikkelijk was. In doodelijke ongerustheid wachtte Alexander op het onderzoek van Sakharine, die hem plechtig had beloofd de waarheid te zeggen, zoodra de analyse was afgeloopen. De beroemde geneesheer komt binnen, groet den Czaar en wacht om ondervraagd te worden. Welnu? vroeg de keizer met bevende stem, spreek vrij op, ik ben op alles voorbereid. Sire, Uwe Majesteit is vergiftigd, antwoordde Sakharin, een wonder van God alleen kan u redden. Toen stond de Czaar op van het rustbed, waarop hij lag, wankelde naar een aangrenzen-

de salon, waarin zich de Czarina en zijne zoon bevonden en voegde hun snikkend toe: Voor mijn herstel is er geen hoop meer. Onmachtig viel hij daarop neer. De *Secolo* eindigt deze vreemde geschiedenis aldus: De nihilisten, wier goddelooze pogingen niet gelukt waren, om den spoorweg en de kerk van Borki in de lucht te laten vliegen, slaagden er nu in den Czaar door vergift om te brengen. Wie het deed en waar het gebeurde, is nog een geheim. Men fluistert dat de keizer vergiftigd is door middel van een parfum, waarmede zijn linnengoed was doortrokken." Wij laten dit verhaal geheel en al voor rekening van het Italiaansche blad, maar het gerucht, dat nu openlijk uiting vindt, was reeds voor een paar weken te Petersburg in omloop, doch werd niet als ernstig geloofd.

Z.-Amerika.— Te Rio de Janeiro heeft in deze maand eene ontploffing plaats gehad. Men had in de nabijheid van het Engelsche kerkhof een onderaardsch magazijn ontdekt, waarin de opstandelingen uit den laatsten burgeroorlog kruit, granaten en dynamiet hadden opgestapeld. Eene afdeeling soldaten werd er heengezonden om de bewaarplaats te leggen. Een hoop volk stond het werk der soldaten aan te kijken, toen op het vallen van een granaat de ontploffing volgde; 60 menschen moeten op de plaats gedood zijn.

VERSCHEIDENHEDEN

Aan de "Lustige Blätter" is het volgende ontleend:

Eindigt een woord op Ping, Pung, Pang,
Of op de klanken Ching, Chung, Chang,
Dan duidt het eene stad steeds aan,
Die China af heeft moeten staan.
Eindigt een woord op Tang, Tung, Ting,
Of op de klanken Tschang, Tschung, Tsching,
Dan is 't de naam van eene boot.
Die 's vijands kruit de lucht inschoot.
Eindigt een woord op Tsang, Tsung, Tsing,
Of op de klanken Jang, Jung, Jing,
Dan is 't een veldheer der Chineezen
Wiens nederlaag men heeft gelezen
Eindigt een woord op Pang, Ping, Pung,
Of op de klanken Chang, Ching, Chung,
't Zegt waar de plaatsen zijn gelegen
Waar China klappen heeft gekregen.

Luitenant K., die in Duitschland aan de manoeuvres moest deelnemen, zeide herhaaldelijk tot zijn oppasser: „Frits, denkt eraan de handdoeken mee te nemen!" De luitenant had, voor hij aan de manoeuvres deelnam, van een zorgvolle moeder een half dozijn handdoeken meegekregen; hij kon die wel gebruiken, zei de goede vrouw.

De luitenant stelde deze attentie zeer op prijs, van daar dat hij telkens weer zijn oppasser opdroeg. vooral goed voor de handdoeken te zorgen en in 't garnizoen teruggekomen toen de luitenant hem vroeg of hij wel alle handdoeken meegenomen had, bleek dat de oppasser geheel te goeder trouw den luitenant verkeerd had begrepen en zijn bevel stipt uitgevoerd had. Want wie schetst des luitenants verbazing, toen de oppasser hem een pakket ontvouwde, waaruit 31 handdoeken te voorschijn kwamen, die de oppasser zoo hier en daar, waar ze geweest waren had meegenomen.

De dichter Fennyson nam een waardeloos stuk papier en terwijl hij er een gedicht op schreef verdiende hij 60,000 gulden.—Dat is genie!

Van der Bildt kan op het een of ander stuk papier zijn naam zetten en geeft aan dat papier een waarde van 60,000,000 gulden.—Dat is kapitaal!

De vereenigde Staten kunnen 1½ ons goud nemen, en stempelen daarop een vogel, adelaar genaamd, die een waarde heeft van 250 gulden.—Dat noemt men geld!

De werktuigkundige koopt voor een rijksdaalder materiaal en maakt daaruit een horloge van 60 gulden.—Dat is knapheid!

Een koopman neemt een artikel van een dubbeltje en verkoopt het voor een kwartje. Dat noemt men zaken!

Een dame kan een heel mooien hoed koopen voor een daalder, doch zij staat er op een van een tientje te willen hebben.—Dat is dwaasheid!

De werkman neemt een schop, werkt tien uur en verplaatst een schuit vol zand voor een gulden.—Dat is arbeid!

En ik, die dit schrijf, kan een wissel van 80,000,000 gulden trekken en die zou geen stuiver waard zijn.—Dat noem ik een schandaal!

UN EXPLOSIVO INVISIBLE

Por más de que te dieran cualquier compensación, ¿permitirías que se mantuviese abierto en una de las habitaciones no ocupadas de tu casa un barril de pólvora? "¡Qué pregunta tan ridícula!" me contestarás. "Nadie, á no ser un loco, lo permitiría."

Precisamente. Pues, sin embargo, miles de personas viven con explosivos tan peligrosos como la pólvora, dentro de su cuerpo, y mueren, repentinamente, y eso pasa cada día, y sus amigos extrañan que se hayan muerto. Muchas veces nada de particular habían sentido, á no ser cierto malestar vago; siendo la fatiga y la pesadez las sensaciones de que más se quejaban; y, sin embargo, cayeron inesperadamente, y murieron ántes de que el médico pudiera cerciorarse de lo que era aquello. ¿Pero, qué era aquello, en realidad?

Veamos, para ello la corta relación que un hombre hace acerca de su hijo. Parece que este joven se había visto afligido durante cierto tiempo de una enfermedad que ninguno de los diversos tratamientos á que había sido sometida le había podido aliviar, ni mucho menos curar. Habla el padre de ella como de una enfermedad "muy persistente." Aludiendo á un caso semejante, un eminente Doctor Americano dice: "Mi paciente podía tomar, y tomaba, *diariamente seis granos de morfina, sin casi el más ligero efecto*, cuando la mitad de un grano hubiera sido suficiente dósis para una persona no acostumbrada á usarlo."

¿Cuál era, pues, ese explosivo veneno que no podía desterrarse con tal canitdad de ópio? Procedamos ántes de decirlo, á nuevas investigaciones.

"Mi hijo," continúa el que nos escribe," sufría de intensos dolores de cabeza y de costado, y así mismo de una debilidad general. Sus nervios estaban postrados hasta el punto de que no podía, casi, obtener el sueño, naturalmente. No sentía ganas ningunas de tomar alimento, y, generalmente, arrojaba todo cuanto había tomado. Aunque el estómago y los intestinos funcionaban torpemente —causándole la constipación— entía, sin embargo, ataques de diarresa. Empero, sus síntomas más alarmantes eran las convulsiones en los miembros, que al último le sobrevinieron. Ninguno de los tratamientos á que se recurrió le produjo el menor alivio, y yo desesperaba ya por su vida, cuando en esta crisis, no sabiendo ya qué hacer, comencé á darle el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Desde entonces empezó á mejorar constantemente, y hoy se halla ya realmente restablecido. Le autorizo á V., en absoluto, para que publique el breve relato de este caso *Mi hijo debe la vida á la maravillosa preparación llamada Jarabe Curativo de la Madre Seigel* y le aseguro á V. que hay aquí otras personas que deben gratitud igual á ese medicamento. No le revelo sus nombres porque tienen objección á que se publiquen. Sírvase V. aceptar mi más entusiasta felicitación, y mis gracias. De V. afmo. (Firmado), Angel Benavides, farmacéutico, Pozo-Alcon, Prov. de Jaen, Setiembre 12 de 1893."

Ahora, solo unas pocas palabras: El hijo de nuestro buen amigo el Sr. Benavides sufría de aguda y profúnda indigestión y dispepsia; y, en su progreso, la enfermedad engendró aquel terrible veneno-el ácido úrico-causa de todas las enfermedades de hígado, de los riñones y de la vejiga; ese veneno se corrió al cerebro; medio paralizó los nervios; afectó todos los órganos, y, por fin, produjo las convulsiones de que el padre del joven nos habla. En una de esas convulsiones, á no haber usado, como usó á tiempo, el Jarabe de la Madre Seigel, el pobre paciente hubiera muerto, sin duda de ninguna clase. Pues ese terrible veneno del cuerpo humano, ese, es un explosivo mucho más peligroso que la pólvora junto á la chimenea de tu casa. Guárdate de sus primeros síntomas, y envía por un folleto del Jarabe, que te dice cuales son.

¡Aceptamos la gratitud del que nos escribe la carta, y por nuestra parte le damos las gracias de todo corazón.

Si el lector se dirge á los Señores A. J. White.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Philadelphia		Venezuela		Caracas.		Philadelph[a]		Venezuela,		Caraca	
Vertrekt van NEW YORK....	Oct.	23	Nov.	3	Nov.	14	Nov.	24	Dec.	5	Dec.	15
Komt aan te CURAÇAO	,,	29	,,	9	,,	20	,,	30	,,	11	,,	21
Vertrekt van ,, ...	,,	30	,,	10	,,	21	Dec.	1	,,	12	,,	22
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	31	,,	11	,,	22	,,	2	,,	13	,,	23
Vertrekt van ,,	Nov.	1	,,	12	,,	23	,,	3	,,	14	,,	24
Komt aan te LA GUAYRA..	,,	2	,,	13	,,	24	,,	4	,,	15	,,	25
Vertrekt van ,, ..	,,	6	,,	16	,,	28	,,	6	,,	18	,,	28
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	7	,,	17	,,	29	,,	7	,,	19		29
Vertrekt van ,,	,,	7	,,	17	,,	29	,,	7	,,	19		29
Komt aan te CURAÇAO	,,	8	,,	18	,,	30	,,	8	,,	20	,,	30
Vertrekt van ,, ...	,,	9	,,	20	Dec	1	,,	9	,,	21	,,	31
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,,	10	,,	21	,,	2	,,	10	,,	22	,,	—
Komt aan te NEW-YORK...	,,	16	,,	27	,,	8	,,	16	,,	28	Jan(95)	6

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Oct.	30	Nov.	10	Nov.	21	Dec.	1	Dec.	12
Komt aan te MARACAIBO......		31		11		22		2		13
Vertrekt van "	Nov.	7		18		28		8		19
Komt aan te CURAÇAO........		8		19		29		0		20

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Impreso de la Libreria de A. Bethencourt é Hijos, Curaçao